

Παρά ταύτα, ἡ ῥωσιστάτη, ὡς φαίνεται Ἄννα, δὲν ἐστοχεύωσεν καὶ πολὺ. Αὐτὴ, ἄλλως τε, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὁ Ἀνδρόνικος, δὲν ἐστοχέωρε καὶ πολὺ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του, ἀπποχλημένος ὅπως ἦτο μὲ τὰς διασκευάσεις, τὰ κυνήγια καὶ τὰς ἀπειρημένους ἐρωμένους του. Ἡ σύζυγος ἄλλως τε, δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ. Ὁ Ἀνδρόνικος μόλις δύο ἔτη ἐθάλαυσε, θανατωθεὶς οἰκτρὸς ἀπὸ τὸν λαόν, καὶ Ἄννα, χήρα δύο αὐτοκρατορῶν—διότι καὶ ἡ μνηστεία της μὲ τὸν Ἀλέξιον ἦτο σχεδὸν γάμος—εὐρήκε κατὰ τὴν βασιλείαν του Ἰσακίου Ἀγγέλου, ὅλας τὰς τιμὰς καὶ προνομία πού εἶδεν ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορική αὐτὴ εἰς τὰς πρώην βασιλίσσας. Ἡ δεκαεταεστὴς παιδεία, πού εἶχε γυρίσει τὰς περικοπτείας, ἦτο ἤδη εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ γνῶριση καὶ τὸν ἔρωτα. Καὶ ἡγάπησε καὶ ἡγαπήθη, συνδεθεῖσα μὲ αὐτὸν τὸν Θεόδωρον Βρανάν, ἄρχοντα ἀπὸ μεγάλῃ βυζαντινῇ οἰκογένειαν. Ἐξῆς μαζὶ του ὡς σύζυγος, ἀλλ' οὔτε αὐτὸς τότε τὴν ἐνυμφεύθη, διὰ νὰ ἦ χασθή, διὰ τοῦ γάμου του, τὰς βασιλικὰς δαρεὰς τὸν ὁποῖον ἀπελάμβανε.

Ἔτσι, ἐπέρασαν τὰ χρόνια. Οἱ αὐτοκράτορες διεδέχοντο ἀλλήλους, καὶ τὸ 1204, ὅτε ἡ Ἄννα ἦτο 33 ἐτῶν, ἦλθεν ἡ πτώσις τῶ Κομνηνῶν, καὶ οἱ Φράγκοι βαρὺν ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ ῥωσὰ Φράγκα, πού ἐπὶ τόσα ἔτη εἶχον ἀπονησθῆσι οἱ Φράγκοι συγγενεῖς της καὶ εἶχε Ἀπονησθῆσι καὶ αὐτὴ, ἀνέμενε τοὺς δεσμούς μὲ αὐτοὺς. Παρά ταῦτα, ὅταν τὴν καταλύσαν τὴ Πόλιν ἐπικολούθησαν ἡ ὁποῖα καὶ αἱ φρικαλεότητες της διαπραγμῆς τὸν Σταυροφο-

ρὸν, ἡ βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἐξύπνησε καὶ πάλιν μέσα της, καὶ εἰς διαμαρτυρίαν ἐβύην ἀπο τὴν φραγκοκρατομένην πόλιν, ἐπέστρεψεν ὁμοῦς καὶ πάλιν, ὅταν ἡ Λατινικὴ Αὐτοκρατορία ἐπαγιάθη καὶ συνειληθῇ μὲ τοὺς νικητάς.

Ἀφοῦ ἐνομιμιοῦσε τὴν ἐνσίαν της μὲ τὸν Βρανάν, ἐπέτυχε δι' αὐτὸν τὸ φέουδον τῆς θρακικῆς πόλεως Ἀτρουῖ καὶ Θεοδοσιουπόλεως.

Ἡ Ἄννα καταστράφη μετ' ὀλίγων ὑπὸ τὸν Βουλγάρων, ἀλλ' ὁ Βρανάν, πού ἦτο πολὺ ἀγαπῆτος εἰς τὴν Θράκην, διότι κατήγετο ἀπὸ αὐτὴν, ἱδρυσε τότε εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἡγεμονίαν, ὑποτελὴ εἰς τοὺς Γάλλους αὐτοκράτορας, καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Ἀγὴ ἐκυβέρνην τὴν Θράκην, ὡς βασιλεῖς, μὲ τὸν ἡχηρὸν τίτλον πού ἀνέφερεν ἡ πράξις τῆς ἀνάθεσεως τῆς ἐξουσίας ἐκείνης Καίσαρ Θεόδωρος Βρανάς ὁ Κομνηνός.

Πρὶν 2244

Καὶ ὅπως εἰς τὰ παραμυθία, ἡ Ἀγὴ ἡ Φράγκα καὶ ὁ Θεόδωρος Βρανάς, ἔζησαν πλεον καλὰ...καὶ ἡμεῖς καλύτερα! 1340

Γ. ANNINOS

ἡ Ἀγνή ἡ Φράγκα, πού ἡ ζωὴ τῆς πέρασε σὲ ἀνθρῖνο παραμῦθι, γὰρ περὶ περιπέτειας καὶ μεταπτώσεις, μέσα στὴν πολυτάραχη ἐποχὴ τῶν τελευταίων χρόνων τῶν Κομνηνῶν καὶ τῆς λατινικῆς αὐτοκρατορίας στὴν Κωνσταντινούπολι. Μία φορά, λοιπὸν κι' ἕναν καρὸ, ἡ Ἀγνή ἡ Φράγκα, πού ἦταν δευτερότοκη θυγάτηρ τοῦ Βασιλεῦς τῆς Γαλλίας Λουδοβικοῦ τοῦ Ζου, ἤρθε παιδί ἀκόμη ὁκτὼ χρόνων, στὸν Κωνσταντινούπολι, μυστὴ τῷ Ἀλεξίῳ Πορφυρογεννίτῳ, γιου τοῦ Μανουὴλ Κομνηνοῦ, σὰν σύμβουλον καὶ σὰν δεσμός καὶ ἐπισφράγιση μιᾶς Φραγκοβυζαντινῆς συμμαχίας, ἀνάμεσα στὶς δύο περὶ μεγάλες βασιλείας τῆς ἐποχῆς... Τὴν ἐπιγαμία αὐτὴν ποὺ ἐπέβησε ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ, στέλλοντας ἀπεσταλμένους μὲ πολὺ χρυσάφι καὶ πλοῦστα δῶρα στὸν Ρῆγα τῆς Φραγκίας, ἐδέχθηκε ὁ Ρῆγας μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν. Ἀπὸ αὐτοῦ — λέγει ὁ ἀφελὴς Γάλλος χρονικογράφος Ἐρνούλ — ὁ βασιλεὺς εὐχαριστήθηκε καὶ ἐχάρη, διότι ἐβλεπε ὅτι δὲν ἤρριον νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ καλύτερα. Τὴν εἰτοίμασε λοιπὸν ἐπολὺ μεγαλοπρεπῶς καὶ πολὺ πλοῦσις» καὶ τὴν ἐστειλε μὲ γενοβέζικα πλοία καὶ ἀπεσταλμένους τὸν εἰς τὸν βασιλεῖα... Οἱ ἀρραβόνες ἐγίναν μέσα σὲ λαμπρὰ πανηγύρι, τὸ 1180, ἀλλὰ ἐπειθεῖ ἡ ἡλικία καὶ τὰν δύο ἦταν μικρὴ, ἐκείνην -ὅπως εἶπαμε, ὁκτὼ χρόνια καὶ τὸν Ἀλεξίῳ ἐνδεκα μονάχα, οἱ γάμοι ἀνεβλήθησαν γιὰ ἀργότερα, ὅμως ἡ μικρὴν φραγκοπούλα τριγυρίζουσα, ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐθεωρήθηκε σὰν αὐτοκράτειρα, ἄσπετος τὸ φραγκικὸ τῆς ὀνόμα Ἀγνή, κι' ἐπῆρε τὸ βυζαντινὸ καὶ προσφιλὲς στοὺς Κομνηνοὺς ὄνομα Μικρούλα, ὅπως ἦταν, σὲ λίγο ἔβρασαν τὴν πατρίδα τῆς, κι' ἔληξε προεμένοντας τὸν γάμο σὰν μιὰ μικρὴ βυζαντινὴ βασίλισσά. Ἀλλὰ ἡ Μαίρα ἄλλα τῆς ἔγραφε, καὶ ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἐγίνε ποτὲ.

Ὁ Μανουὴλ Κομνηνός, ἀπέθανεν αἰφνιδίως, καὶ ὁ θρόνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐφῆρτο ὁ Ἀλεξίος, ἀνδρὸς ἀκόμη, ὑπῆρξεν ὁ στοχὸς πολλῶν φιλοδοξῶν. Διὰ νὰ προστατεύσῃ ταχὰ τὸν νεαρὸν αὐτοκράτορα, ἐρχεταί εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἀνδρόνικος Κομνηνός, ἐξεδέσθης τοῦ Μανουὴλ, καὶ ἀφοῦ ἐστέθη συμβασιλεὺς μὲ τὸν Ἀλέξιον, τὸν ὁποῖον ἐφῆρεν εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, παιδικὴ ἐπὶ τὸν ὁμιον τὸν, διὰ τὴν στέψιν, τὸν ἀπηγχόνησε καὶ τὸν ἐρρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέμεινεν αὐτὸς μόνος αὐτοκράτωρ. Ὅταν δὲ νὰ μὴ τοῦ ἔβρθαν αὐτὰ καὶ ἄλλα κακουρήματα, ἐξήγαγε ἐτὼν γέρον, ἐνυμφεθῆν καὶ τὴν Ἄνναν, δώδεκα ἐτῶν μόλις, καὶ οἱ γάμοι ἐγίναν μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα καὶ ὁ Νικήτας Χωνιάτης, ἀπῆλθε τὰς ἀνεκδέχλους διαμαρτυρίας, γράφων: «Δὲν ἠσχύνετο ὁ Κρόνιος (ὁ κρονόληρος, ὅπως λέγομεν τώρα), ὁ ἀπόζων (ὁ βρωμιάρης) νὰ συγκατακλινεταί ἀεμίτας μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνεψιοῦ τὸν, μιλτοπάρκου καὶ τρυφερὰν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τελειώσει τὸ ἐνδοκατον ἔτος, καὶ ν' ἀγκαλιάζῃ ὁ ὠρμιος τὴν ἄωρον, ὁ ζωρμένος καὶ χαλαρὸς τὴν ροδοδάκτυλον κορίσσην».

(Quasitri)

φάνεται ταύτα, η ωραιότητα, ως φαίνεται. Άννα, δεν έστενοχωρήθη και πολύ. Αύτη, άλλως τε, ήτο συνήθως ή τύχη των χιρών, και αφ' ετέρου, ο Άνδρόνικος, δεν έστενοχωρεί και πολύ την νεαράν σύζυγον του, άπησχολημένος όπως ήτο με τας διασκεδάσεις, τὰ κυνήγια και τας άπειραρίθμους έρωμένες του. Η σύζυγιά άλλως τε, δεν διήρκεσε και πολύ. Ο Άνδρόνικος, μόλις δύο έτη έβασίλευσε, θανατωθείς οίκτρως από τον λαόν, και ή Άννα, χήρα δύο αυτοκρατόρων—διότι και ή μνηστεία της με τον Άλέξιον ήτο σχεδόν γάμος—εύρηκε κατά την βασιλείαν του Ίσακίου Άγγέλου, όλες τας τιμάς και προνόμια που έδιδεν ή βυζαντινή αυτοκρατορική αύλή εις τας πρώην βασιλίσσας. Η δεκατετράετις παιδισκη, που είχε γνωρίσει τόσας περιπετείας, ήτο ήδη εις την ήλικαν να γνωρίση και τον έρωτα. Και ήγάπησε και ήγαπήθη, συνδεθείσα με αυτόν τον Θεόδωρον Βρανάν, άρχοντα από μεγάλην βυζαντινήν οίκογένειαν. Έζησε μαζί του ως σύζυγος, άλλ' ούτε αυτός τότε την ένυμφεύθη, διά να μη χάση, διά του γάμου του, τας βασιλικάς δωρεάς των οποίων απέλαμβανεν. Έτσι, έπέρασαν τὰ χρόνια. Οι αυτοκράτορες διεδέχοντο αλλήλους, και το 1204, οτε ή Άννα ήτο 33 έτών, ήλθεν ή πτώσις των Κομνηνών, και οι Φράγκοι θαρώνοι έκυρίευσαν την Κωνσταντινούπολιν. Η ώραία Φράγκα, που επί τόσα έτη είχαν λησμονήσει οι Φράγκοι συγγενείς της και είχε λησμονήσει και αύτη, άνενέωνε τους δεσμούς με αυτούς. Παρά ταύτα, όταν την κατάληψιν της Πόλεως έπηκολούθησαν ή δήωσις και αι φρικαλεότητες της διαρπαγής των Σταυροφο-

ρων, ή Βυζαντινή Αυτοκράτειρα έξύπνησε και πάλιν μέσα της, και εις διαμαρτυρίαν έφυγεν από την φραγκοκρατούμενην πόλιν, έπεστρεψεν όμως και πάλιν, όταν ή Λατινική Αυτοκρατορία επαγιώθη και συνεφιλιώθη με τους νικητάς. Αφού ένομιμοποίησε την ένωσιν της με τον Βρανάν, επέτυχεν δι' αυτόν τὸ φέουδον της θρακικής πόλεως Άπρου ή Θεοδοσιουπόλεως. Η Άπρος κατεστράφη μετ' ολίγον υπό των Βουλγάρων, άλλ' ο Βρανάς, που ήτο πολύ άγαπητός εις την Θράκην, διότι κατήγετο από αυτήν, ίδρυσε τότε εις την χώραν αυτήν ήγεμονίαν, ύποτελή εις τους Γάλλους αυτοκράτορας, και αυτός και ή Άγνή εκυβέρνην την Θράκην, ως βασίλεις, με τον ήχηρόν τίτλον που άνέφερεν ή πράξις της αναθέσεως της έξουσίας «εύγενής Καίσαρ Θεόδωρος Βρανάς ο Κομνηνός».

Και όπως εις τὰ παραμυθία, ή Άγνή ή Φράγκα και ο Θεόδωρος Βρανάς, έζησαν πλέον καλά... και ήμείς καλύτερα!

1940
Γ. ANNINOS

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ